

saa vidt det findes, at Sagen overhovedet er rigtig anlagt i det fremmede Land, vil en saadan Doms Resultat blive taget til Følge af de danske Domstole, og der vil blive tillagt den Eksekutionskraft. Det Besvær og den Ulejlighed, der er forbunden dermed, vil man nu undgaa, og det finder jeg i og for sig kan være ganske rigtigt. Det vil jo bemærkes, at det kun er i de Sager, som anlægges af en Person i det fremmede Land, at saadant skal kunne finde Sted her i Landet. Det gælder altsaa ikke i Sager, hvor han er bleven sagsøgt, og det er saaledes en ret begrænset Kreds af Tilfælde, i hvilken § 2 overhovedet vil kunne anvendes. Med Hensyn til dette Punkt skal jeg ogsaa bemærke, at Dommene skulle fuldbyrdes her i Landet uden Omkostninger, og at dette udtrykkes paa samme Maade, som jeg før omtalte, hvilket vistnok ogsaa her er mindre heldigt; det burde rettes lige saavel i denne Paragraf som i § 1.

Men der er et andet Punkt, jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, nemlig at den Betingelse, som i § 2 under Nr. 2 er anført for, at saadant kan ske, som jeg nu har omtalt, ikke synes mig at være heldigt udtrykt. Betingelsen er nemlig, at Dommen, som er afsagt i det fremmede Land, „har vundet Retskraft“ i det andet Land, altsaa i det Land, hvor Dommen skal eksekveres. Thi dette Udtryk: „har vundet Retskraft“, er ret tvetydigt og egentlig ikke et Udtryk, hvortil der knytter sig bestemte juridiske Betragtninger eller Virkninger. Jeg ved ikke rigtig, hvad der menes dermed. Den retteligt afsagte Dom har jo allerede derved, at den er afsagt, Retskraft. Den kan ikke eksekveres straks, men en vis Retskraft har den alligevel. Den kan ikke eksekveres, førend den er forkyndt og en vis Frist er udløben osv., og den kan tabe sin Retskraft, hvis den bliver appelleret til højere Ret. Hvis der altsaa stod: „Afgørelsen efter samme Lov ikke har tabt sin Retskraft“, vilde der ikke kunne være Tvivl om Meningen. Men jeg forstaar ikke, hvorledes man skal tillægge det nogen juridisk Betydning, dette Udtryk: „Afgørelsen efter samme Lov har vundet Retskraft“. — I Forbindelse hermed skal jeg nævne, at der heller ikke heri ligger nogen Afgørelse af det Spørgsmaal, hvorledes man skal bære sig ad, hvis Dommen er forældet. En Dom, der er forældet, har i og for sig vundet Retskraft, har altsaa haft den, men har tabt den igen. Det kan ikke være Meningen,

at saadanne Domme skulde kunne eksekveres, efter at de ere forældede.

Men, som sagt, disse Spørgsmaal have ikke principiel Betydning. Jeg tror blot, at det er Udtryk i Lovforslaget, som kunde trænge til at forandres og forbedres, og jeg haaber, at Lovforslaget vil blive gjort til Genstand for Behandling for saa vidt, uden at jeg tror, det er nødvendigt at henviser det til et Udvalg.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal naturligvis være meget villig til at forhandle om de Spørgsmaal, som det ærede Medlem har rejst. Jeg tror dog, at naar man skal til at stille Ændringsforslag, vilde Henvisningen til et Udvalg være heldigst, fordi det netop gælder om meget nøje at passe paa, at den danske Lovs Tekst ikke paa noget som helst Punkt kan siges at komme i Strid med den paagældende Konventions Ord. Derfor tror jeg, at en Behandling af Sagen, hvorved der her i Tinget fremsættes Ændringsforslag, der først komme til Behandling og Forhandling ved Tingets 2den og 3die Behandling her i Salen, let vilde kunne medføre, at Lovforslaget forlod dette Ting i en saadan Skikkelse, at det maatte erkendes, at det i alt Fald kunde være Tvivl underkastet, om det var i Overensstemmelse med den paagældende Konvention.

P. G. C. Jensen: Maa jeg dertil bemærke, at jeg ganske kan tiltræde den højtærede Justitsministers Bemærkninger om Ønskeligheden af, at der ikke kan rejses saadan Tvivl, men jeg kunde dog tænke mig, at man kunde ordne Sagen uden just at ulejlige 9 eller 11 Medlemmer af Tinget, idet der ved en Forhandling med Justitsministeren underhaanden kunde opnaas Enighed mellem Forslagsstilleren og Ministeren.

Justitsministeren (Alberti): Ja, naturligvis, hvis vi blive enige, hvad jeg selvfølgelig vil bestræbe mig for, og som jeg ogsaa forudsætter vil lykkes, men den Mulighed er ikke udelukket, at vi ikke blive enige.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.